

nu at gjøre Fortidens Uret god igjen. Men af Hensyn til et ſaadant enkelt Tilfælde at faſtſlaa et almindeligt Principle for Afløsning af Kornafgifter, der efter min Betragtning aabenbart vil medføre Tab for Statskaſen, dette maa jeg dels i og for ſig finde urigtigt, idet man der griber til et Middel, ſom gaar langt ud over Formaalet, og dels i nærværende Dieblif finde dobbelt betænkeligt. Sæt nemlig, at der viſte ſig en Tilbøielighed til at inddrage ogſaa andre Kornafgifter ſ. Gr. Tienderne under Statens Omraade, og ſæt at der til denne Beſtræbſe knyttede ſig en udtrykkelig Udtalelſe om, at man, naar diſe Indtægter inddroges under Statskaſen, vilde imødeſe deres Afløsning paa en billig Maade, ſaa var det jo muligt, at den billige Maade, ſom man derved paatænkte, var den, hvorpaa Folkethinget nu her har foreſlaaet diſe Kornafgifter afløſte, og jeg behøver neppe at ſige Mere for at godtgjøre, at der ved et ſaadant Forſlag vilde kunne optaa betydelige Tab for Statskaſen. Jeg ſkal derfor paa min ærede Nabos (Grevenfroy-Caſtenſkjold) og egne Begne anbefale dette Forſlag og kun tilføie, at vi tidligere havde ſtillet dette Forſlag i Forbindelſe med det ærede Medlem for Børnholm (Sonne), men at dette ærede Medlem denne Gang har været forhindret i at være tilſtede. Efter at han imidlertid nu er kommen tilſtede, har han bemyndiget mig til at udtale, at han, hvis han havde været tilſtede, vilde have deltaget i at ſtille Forſlaget. Jeg ſkal ſaaledes anbefale vort Forſlag til Thingets Vedtagelſe.

Finantsministeren: Jeg kan ikke fraaade det høie Thing at vedtage det Uendringsforſlag, ſom her er ſtillet, idet jeg jo ved en tidligere Leilighed har fremsat ſom min Anſkuelse, at der burde gjøres nogen Forſkjel med Hensyn til Kapitalſteringen af Kornafgifter og Kapitalſteringen af Pengeafgifter, da de førſtnevnte efter min Mening have større Værdi for Staten end de ſidſtnevnte. Jeg tillod mig imidlertid, da Sagen forrige Gang var under Forhandling, her tillige at antyde, at det nok forekom mig, at de Fordringer, ſom bleve ſtillede af Landſthinget og vedtagne af det, vare noget ſtrængere end egenlig nødven-

digt. Denne Anſkuelse har dog ikke faaet nogen praktiſt Følge, idet det andet Thing har vedtaget den ſamme Afløsningsmaade med Hensyn til Kornafgifter, ſom tidligere har været foreſlaaet fra dets Side, uden at der fremkom noget Forſlag om i ſaa Henseende at gaa en ſaadan Middelvej, ſom efter min Mening havde været ønskelig. Jeg vil tillade mig at meddele, at efter min Opfattelſe ligger de Grunde, ſom i det andet Thing have gjort ſig gjældende imod at gaa ind paa Landſthingets Opfattelſe af § 2, ikke ſaa meget deri, at man har været uwillig til at anerkende, at Afgifter af Korn kunne have nogen større Værdi for Staten end Afgifter i Penge, ſom deri, at man har troet, at det vilde hindre den hele Afløsning i en meget høj Grad, og navnlig gjøre Ubrerie ganſke utilbøielige til at gaa ind paa Afløsningen, naar der blev lagt en anden Norm til Grund for Kapitalſteringen af Kornafgifterne end af Pengeafgifterne. Denne Anſkuelse har været ſaa rodfættet hos de Mænd, der fornemmelig have Kjendſkab til de Egne af Landet, hvor ſaadanne Afgifter i ſtørſt Mængde ydes, at det for dem har været en aldeles afgjørende Grund til ikke at kunne fravige dette Punkt. Det vil ſes, at det er det eneſte Punkt, i hvilket der foreligger nogen Uoverenſtemmelſe, idet det andet Thing paa alle andre Punkter har vedtaget Lovforſlaget uforandret, ſom det er kommet fra dette Thing. Det vilde da nu, ſynes det mig, være mindre heldigt, om dette Lovforſlag ſkulde ſtandſe paa Grund af, at der om dette Punkt er en ſaadan Meningsforſkjel tilſtede. Det er ikke, fordi jeg anſer det for rimeligt, at Loven vil ſaa nogen ſærdeles omfattende Virkning, thi, ſom jeg allerede ved en tidligere Leilighed har tilladt mig at udtale, er det min Anſkuelse, at det er overmaade tvivlſomt, ſom man efter nogen udſtrakt Maaleſtof vil benytte den Udgang til Afløsning, ſom her er givet; men paa den anden Side maa det dog indrømmes, at der dog kunde være og rimeligtviſ vil være Adskillige, for hvilke det vil være en Fordel, en virkelig Lettelſe med Hensyn til Raadigheden over deres Gendomme og diſes Overdragelſe til Andre ſaa vel ved